

Mama, tinc por!!!

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Guillem Escriche

Quan es feia de nit i la Laia travessava el passadís de casa per entrar a la seva habitació, sempre sentia el mateix. Primer un neguit a la panxa li rebregava els budells, després una tremolor a les cames li pessigava els malucs, més endavant el cor li començava a bategar molt fort, i quan només li quedaven un parell de passes per arribar, la respiració se li accelerava i tota ella es garratibava i es quedava quieta de cop.

—Mama! Tinc por!!!—Cridava fort la Laia sense atrevir-se ni tan sols a obrir els ulls. I un cop més, la seva mare havia de deixar allò que estava fent per creuar el passadís, entrar a l’habitació i encendre el llum.

—Veus que fàcil és fer marxar la foscor?—Li deia sempre la dona un cop la Laia ja s’atrevia a entrar. Però per més que li explicava i insistia que no havia de témer res, la Laia no ho podia evitar. Tenia una terrible por a la foscor.

La cosa era tan exagerada que a casa feia temps que tothom ho comentava. “L’haurem de portar al psicòleg”, deia el pare. “No li feu cas i obligueu-la a estar una bona estona a les fosques. Ja veureu com se li passa”, deia l’avia. “El que heu de fer és incentivar-la. Prometeu-li que si ho fa li regalareu aquella bicicleta que vol”, deia la tieta Rosa. “Deixeu que dormi amb el llum encès”, deia un veí. “Regaleu-li una llanterna”, deia un altre. I així, entre opinions, criteris i xafarderies, la Laia continuava sense saber què podia fer per fer front a les seves pors.

—No has de fer res. —Va dir-li un dia el seu germà gran.

—Ah, no?—Va preguntar encuriosida la Laia.

—No. —Va insistir el germà.—Tenir por no és pas dolent. Forma part.

—Forma part de què?—va tornar a demanar la Laia sense entendre.

—De créixer.—Va deixar anar el noi. I dit allò va tornar a entaforar-se els auriculars a les orelles, donant la conversa per acabada.

Però a la Laia no li semblava pas que aquella conversa hagués acabat. Així que atrevint-se a importunar el seu germà, li va començar a donar uns copets a l’espatlla per cridar la seva atenció.

—Què vols?—Va dir el xicot una mica molest.

—Saber fins quan durarà?

—Fins quan durarà què?

—La por.—Va aclarir la Laia—Quan hauré crescut prou per no tenir-ne?

—Quan tu vulguis—Va fer el noi amb certa desgana.

Però la Laia ara sí que no entenia res de res. Quan jo vulgui?, es va dir. Però si ara mateix ja volia que la por desaparegués i no veia pas que la cosa li servís de res.

Aleshores el seu germà va veure-la emmurriada i va decidir aclarir-li una mica més les coses. Va tornar a treure's els auriculars de les orelles, va deixar de banda aquella feina tan seriosa de l'institut en la que estava treballant i seient al seu costat, li va dir:

—A tu et sembla que jo tinc por?

—No—Va dir la Laia que sempre havia vist al seu germà alt, fort, valent i capaç d'enfrontar-se a tot.

—Doncs igual que tu, jo també tenia por a la foscor.

Aquesta sí que no se l'esperava. De sobte la Laia va pensar que potser li estava prenent el pèl, però el noi va seguir.

—Quan era com tu també m'espantava la foscor. Era incapaç d'entrar a l'habitació tot sol, i fins i tot deixava de beure aigua al sopar, per no tenir pipí a les nits i no haver-me d'aixecar.

“Bona idea”, va pensar la Laia. “Ho provaré”, es va dir. Però mentre la nena pensava que potser també estaria bé deixar de menjar sopa, el noi va seguir parlant.

—A mida que em feia gran, la foscor ja no era tan negra. A poc a poc va ser de color gris fosc, després gris clar, i al final em semblava d'un to marró que em recordava una mica un cagalló.

La Laia no va poder evitar esclafir a riure i el noi va veure que anaven per bon camí. Aleshores va seguir:

—Un dia que la foscor ja era marró, vaig atrevir-me a allargar el braç i encendre el llum tot sol.

La Laia va obrir els ulls com a plats, incapaç d'imaginar-se tota sola fent allò.

—Al dia següent la foscor ja em semblava de color marró clar i obrir el llum no em costava tant. I al final no em costava gens. Entrava, encenia i llestos.

La Laia estava al·lucinada. No s'hauria imaginat mai que al seu germà gran també li hagués passat el mateix que a ella, però el que encara no entenia, era què tenia de bo tot allò.

—Doncs en té molt.—Va explicar el germà.—A la vida hi ha molts moments que són foscos i ara sé que tan sols he d'esperar una mica i deixaré de veure les coses tan negres. A poc a poc m'hi aniré apropant i també sé que tan sols necessito estirar el braç per encendre el llum. Aleshores la foscor desapareix. Quan tinc un problema sé que he de donar-me una mica de temps. Estic segur que trobaré una solució, com ho estic que dins l'habitació hi ha un interruptor. Aquella por em va servir per aprendre a confiar que, sigui el que sigui el que m'espanta, tard o d'hora ho superaré.

La Laia va quedar-se una estona sense dir res, intentant pair el que acabava de sentir. Li hauria agradat dir alguna cosa, però tot d'una va córrer i va plantar-se a un extrem del passadís. A l'altre costat veia la porta de la seva habitació que estava ben fosca, i va començar a caminar cap a ella. De seguida li va venir el neguit a la panxa que li premia els budells, després la tremolor a les cames com un pessigolleig, més endavant el cor li va començar a bategar molt fort, i quan només li quedaven un parell de passes per arribar, la respiració se li va accelerar i es va quedar quieta de cop. Davant seu hi havia la porta entreoberta de l'habitació fosca i esgarrifosa. Però tot d'una va notar una cosa estranya que la va fer somriure. I cridant ben fort per tal que el seu germà la sentís, va dir:

—Em sembla que la foscor d'avui ja comença a ser una miqueta marró!

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital